

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theophilo. 117.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Paulo. 116.

Virtutes honori habe, non autem lætos rerum successus cole atque obserua. Nam illæ immortales quædam res sunt: hi autem facillè extinguntur. Atquæ hæc hæctenus. Illud autem ne sis nescius, Deum beneficiorum suorum monumenta festis & olim, & nunc astrinxisse: vt qui festos dies agitant, eorum memoriam auribus suis infonantem habentes, non ad temulentiam, sed ad gratiarum actionem & virtutem sese conuertant.

Theophilo. 117.

Maximè quidem si quispiam à quodam veritati calumniam struere conanti interrogetur, omniāne Deo possibilia sint, illè que respondeat, Ita: ac deinde ipse inferat, Ergo etiam mala, dignus erit cuius inscitia meritò rideatur, non qui respondit, sed potius qui interrogauit. Neque enim inter ea omnia, quæ Deus potest, mala recēsentur. Nam vbi Deus nominatur, bonum firmiter ac certò sequitur. Nec quisquam sana mente præditus illud vnquam in animum admiserit, mala Deo possibilia esse: nec quisquam imbecillitatem appellarit, mala perpetrare non posse. Imbecillitas enim propriè est, malorum perpetratio. Vnde etiam Paulus, qui hæc compertissima habebat, peccata infirmitates appellabat, his verbis vtens: Si enim Christus, cum adhuc infirmi essemus secundum tempus pro impiis mortuus est. Atque etiam Psalmistæ sermo hoc ipsum confirmat. Multiplicatæ sunt enim, inquit, infirmitates eorum, hoc est, peccata. Quin ne illud quidè inferens quispiam ei qui Deo possibilia omnia esse ait, mentis compos esse censebitur. Quidnam tandem hoc? Nugari enim solent, ac dicere, Num etiam hoc in Dei potestatem situm est, vt quod factum est, infectum reddatur? Nam hoc rursus cassum atque irritum est. Nihil porrò cassum & irritum in diuina potentia vsurpatur. Superuacaneæ itaque & sunt & de-

Rom. 5.

Psal. 15.

Christ.

Παύλω. ρις.

Τὰς ἀρετὰς τίμα, μὴ τοὺς εὐημερίας θεράπευε. αἱ μὲν γὰρ ἀθάτατον εἰσι χεῖμα. αἱ δὲ βλάβας σβέννυται. καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσοῦτον. μὴ ἀγνοίη δὲ, ὅτι ὁ θεὸς ταῖς ἐορταῖς καὶ πάλαι, καὶ νῦν ἐγκρατέδιστος ἔστ' εὐεργεσιῶν τὰ ὑπομνήματα, ἵν' οἱ πασηχερίζοντες ἐναυλον τῶν τέτων μνήμην ἔχοντες, μὴ εἰς μέθην, ἀλλ' εἰς εὐχαρίαν, καὶ ἀρετῶν τρέποιντο.

Θεοφίλω. ρις.

Μάλιστα μὲν εἰ ἐρωτηθεῖη τις παρὰ πινος συκοφαντεῖν τολμήστος τῶν ἀλήθειαν, πάντα δυνατὰ τῷ θεῷ, καὶ ἄποκρίνεται, ναί, εἴτα σκεῖνος ἐπετέγχοι, σὸκ οὐδ' ἐπὶ τὰ κακὰ ἀμαρτίας ὀφλήσαι γέλωτα, διχσμος αὐτῆς, οὐχ ὁ ἄποκρινάμενος, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ ἐρωτήσας. ἔγρη ἐν πᾶσι τοῖς θεῷ δυνατοῖς ἀριθμεῖται τὰ κακὰ ὅπως γὰρ ὁ θεὸς ὀνομαζέται τὸ καλὸν ἀραρότως ἐπέται. καὶ οὐδ' ἐννοήσεται ὑψηλῶν τὸν νοῦν, ὅτι τῷ θεῷ τὰ κακὰ δυνατὰ, ἐδ' ἀσθένειαν τις χελεύει τὸ μὴ δύνασθαι τὰ κακὰ δεῖν. ἀσθένεια γὰρ κρείως ἢ τῆς κακῶν περὶ τῆς. διὸ καὶ ὁ ταῦτα μάλιστα ἀκελβῶς ἔπισημάμενος Παῦλος, ἀσθενείας τὰς ἀμαρτίας ἐκάλει, λέγων, εἰ γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ χειρὸν ὑπὲρ ἀσθενῶν ἀπέθανε. καὶ ὁ τῆς μελωδοῦ δὲ λόγος, τοῦτ' ἐψηῦσται ἐπληθύνθησαν γὰρ φησιν, αἱ ἀσθένειαι αὐτῶν τῶν ἐστὶν αἱ ἀμαρτίαι. ἀλλ' οὐδὲ σκεῖνον τις ἀνθυπετηγκῶν τῶν λέγων πάντα θεῷ δυνατὰ, νοῦν ἔχειν νομαθήσεται. ποῖον δὲ τῆτος φλυαρεῖν γὰρ εἰώθασιν λέγειν, ἄρ' ἐν καὶ τὸ γεγονὸς ποιῆσαι, μὴ γεγονέναι θεῷ δυνατὸν ἔστιν. ἀρρεῖον γὰρ δὴ πάλιν τὸ τοιοῦτο. οὐδ' οὐδὲν ἀρρεῖον ἔστι τῆς θείας δυνάμεως ὡς ἐλαμβάνεται περὶ τῆς μὲν οὐδ' εἰσὶ, καὶ ἀπεδέξθησαν αἱ

αἱ καὶ τῶ πικρῶν λόγων συκοφαντία, πλὴν, ἀλλ' ἵνα μηδὲ ταύτας ἀνακινῶν ἔχρωι. καὶ τὰς ἀκοῆς τῆς ἀκρωιδύων λυμάνεσσι, εἰ ἐρωτηθῆναι, εἰ πάντα τῶ θεῷ δυνατὰ, ἄπο κενώμεθα τὰ ἀρέποντα αὐτῷ, καὶ πᾶσα λύεται ἀωφελῆς ζήτησις. δυνατὰ μὲν γὰρ πάντα, βύλεται δὲ τὰ ἀριστα.

Θεοφίλω. ριη.

Μὴ τὸν δόξαντα σοφὸν πεποιθηκέναι αἰσθῆσαι, ἀλλὰ τὸν μηδὲ τῆ ποσούτῃ ἐπιεικέα σοφρονισθέντα. ὁ μὲν γὰρ νομίσας τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθισόμηνον εἰς ἀναίχουσιαν τεπέεσθαι, ἐκὼν δέδωκε τῷ λαθεῖν ἐξουσίαν. ὁ δὲ τὸ σοφὸν νομίσας ἡλίθιον, τῷ μὴ δόξαν πεφωρᾶσθαι τὴν ἀναίχουσιαν ἔθεθεν, ὕβρεσι τὸν εὐεργέτην ἀμειψόμενος.

Ωφελίω γραμματικῷ. ριθ.

Ἐπειδὴ οἶδά σε χρονοτέρας διελθόντα ἀκοῆς, καὶ οὐκ ἀφ' ἐξουδύων εἰ μὴ πάθοις φράσω συντόμως, εἰ καὶ πέρα τῆς τῆς ἀνθρωπίνης ἀθανάτοιας ὄραν εἶναι δοκοῖ τὸ παρὰ σοῦ ζήτηθῆναι. τῆς ζωῶν, τὰ μὲν ἀφ' ἀμασώμενα τὴν προφῆν ζωοποιεῖ. τὰ δὲ κατὰ πίνοντα ὡστοκῆ. καὶ τὰ μὲν ταῖς ἀρώταις ἀρκεῖται ὡδισιν ὡς τελεσφόροις. τὰ δὲ καὶ δευτέρως ἀνακινῶν, ὅταν ὁ καρπὸς καλῆ τὴν εἰς ζωῶν τῆς αἰῶν μεταβολῆν, ἐπαύσαιτα ὅτι ῥηταῖς ἡμέραις, δύναμι πινὰ ἐπινοσι φυσικῆν, ὡς τε ἀρώων ἔτερον ἀψυχαίχουθῆναι. οἱ γὰρ ἀπερματικοὶ λόγοι, οἱ παρὰ τῆς δημοσίου ἐξαρχῆς αἰς φύσει ἐπιπέτες ἐσοτυφόμηνον, ἀναρρῖπιθεῖν ἀνιθῆραν τρεῶν ἐπὶ ἡλικίᾳ τῆς τῆς χρόνων συνανξίσεως ἐξ ἀπῆρασι φιλοῦσιν, ὡς τε θαυμάζειν μὲν καὶ τὰ γιγνώμενα εἰς τὴν πάνσοφον δημοσίου ἀναφῆρῃν τὸ γαῖ-

monstratae sunt ex calumnia, quae aduersus huiusmodi sermonem intendantur. Caeterum, ut ne has rursum excitare, atque audientium aures labefactare possint, si ex nobis quaeratur, an omnia Deo possibile sint, respondeamus, cum omnia haec posse, quae ipsius naturae consentanea sunt: atque ita inutilis omnis quaestio soluta erit. Potest enim omnia: vult autem optima.

Theophilo. 118.

Ne eum, qui solers aliquid fecisse visus est, accuses: verum eum, qui ne tanta quidem facilitate ac mansuetudine melior factus est. Nam ille, quod existimasset eum, qui in manifesto crimine deprehenderetur, in impudentiam conuersum iri, vltro ac sponte ei latendi potestatem dedit. Hic autem sapientiam stultitiam esse arbitratus, quod se minimè deprehensum esse existimasset, impudentiam suam aluit, hominem de se bene meritum contumeliis temunerans.

Ophelio Grammatico. 119.

Quoniam te nouae auditionis siti flagrare compertum habeo, nec omnino abstiturum, nisi addiscas, breuiter explicabo, etsi humani ingenij limites excedere videatur id quod ab te quaesitum est. Ex animalibus, ea quae album ruminant animalia pariunt. Quae autem bibunt, oua procreant. Atque illae quidem primo partu contentae sunt, ut perfecto & absoluto: haec autem secundum etiam repetunt. Nam cum tempus, ut oua in animalia mutentur, exposcit, certis dierum spatiis ouis incubantia, naturalem quandam vim ipsis immittunt, ut, quae prius inanima pepererat, anima donentur. Etenim seminales rationes, quae à summo illo effectuore naturis primum insitae sunt, suffumigantes, si velut flatu quodam excitentur, scintillarum instar per temporum incrementa in materia inflammari consueverunt. Quamobrem ea quidem, quae fiunt, admirari ac suspicere oportet: verum miraculum illud ad fa-